EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | | Actualitzat el 16/05/2020 a les 21:00

Qui no coneix... Cristina Cruz, al costat de la cosa pública

PEL SENYOR RAMON
Il·lustració: Maria Picassó.

A Manresa, qui no la coneix? Cristina Cruz Mas. Filla del 1970, avui la trobareu incansable i radiant, a punt de la cinquantena. I amb dues responsabilitats que aquesta pandèmia posa a prova perquè la Cristina és infermera a Althaia i, alhora, regidora a l'Ajuntament de Manresa d'Ocupació, Empresa i Coneixement, de Feminismes i LGTBI i -voleu dir que dorm?- presidenta de l'àrea de Desenvolupament Local. Bé, vaja, que quan no és davant la crisi sanitària és davant l'econòmica i social. Però anem a pams: potser ja la recordeu de menuda, a l'Oms i de Prat, amb cinc germans i quatre cosins, quan els Cruz eren a totes les aules! O del seu pas pel Peguera? A COU ja treballava a la clínica de Sant Josep i amb 21 anys era infermera per la Universitat de Vic. S'hi va posar tan jove que ha pogut conèixer fins a tres reordenacions sanitàries -la de Sant Andreu, al finals dels 80; la del repartiment d'especialitats després; i finalment, la tercera i definitiva, que el 2002 fusionava Centre Hospitalari i Hospital General per crear Althaia. En aquest darrer cas, el més conflictiu, ja era al comitè d'empresa de la mà de CCOO, animada per Pep Fuentes. Hi va estar fins a divuit anys -quatre mandats, dos dels quals com a presidenta, i també li va tocar viure de ple les retallades en salut de la crisi del 2008. No la recordeu al capdavant de la plataforma en defensa de la sanitat pública? D'aquell exercici de participació se'n sent més que orgullosa i celebra que això que avui tenim sigui sobretot el resultat d'una reivindicació ciutadana i sindical: un hospital de referència «pels serveis que ofereix i les persones que hi treballen». Ep! I en aquest temps no ha parat mai de formar-se: màster d'infermeria pediàtrica, postgrau en dietètica i nutrició, tècnica superior en prevenció de riscos laborals... I amb tot, aquell compromís sindical la va dur fins a la política, inspirada per aquesta cultura del bé comú. Per això, a Manresa, la Cristina es va estrenar en una candidatura d'ICV l'any 2011, alhora que, mig en broma, es va comprometre amb el doctor Pere Culell, que també la pretenia, a seguir-lo «si l'any 2015 encara no som independents». Tal dit, tal fet: com que el 2015 no n'érem, ella va complir la paraula, i s'arrenglerà sense més càlcul amb els republicans. El pacte inesperat amb els convergents -«em va costar molt de fer tractes amb els de les retallades!»- permet recuperar per a la ciutat la regidoria de la Dona i, també, la situa a Ocupació, amb un pes polític que no ha parat de créixer. Però sempre en règim de dedicació parcial. Són 28 anys d'infermeria vocacional, 26 dels quals al servei maternoinfantil i a neonatologia, i no hi pensa pas renunciar! I mentre mastega les dificultats maratonianes d'aquests dies, ja es prepara per afrontar l'escenari de crisi postconfinament. Positiva, creu que aquesta pandèmia almenys ens ha redescobert la tasca del voluntariat, «del sentit de comunitat que ha mobilitzat moltíssima gent a fer mascaretes o pantalles facials, a implicar-se». I tot i que aquest estiu serà impossible, s'adelita en unes futures vacances al costat de la seva parella, amb qui comparteix la passió per les motos i, encara més, per voltar arreu del món, però contagiant només entusiasme!